УДК 336.71

МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ КАПІТАЛОМ БАНКУ

М. Звенігородський, група ФС-23М
Центральноукраїнський національний технічний університет

Основною метою процесу управління банківським капіталом є залучення та підтримка достатнього обсягу капіталу для розширення операцій і створення захисту від ризиків. Тому, ефективність діяльності банківських установ у сфері управління власними ресурсами зумовлено особливостями державного регулювання достатності їх власної ресурсної бази. Актуальним залишається питання збільшення капітальної бази, і для більшості з них метою управління капіталом є його поповнення.

У банківській практиці використовуються два способи поповнення капіталу:

метод внутрішніх джерел поповнення капіталу;

метод зовнішніх джерел поповнення капіталу.

За методом внутрішніх джерел поповнення капіталу основним джерелом зростання капіталу є нерозподілений прибуток банку. Реінвестування прибутку є найбільш прийнятною і відносно дешевою формою фінансування для банку, який прагне розширити свою діяльність. Такий підхід до збільшення капітальної бази не розширює коло власників, а тому дозволяє зберегти існуючу систему контролю за діяльністю банку та уникнути зниження дохідності акцій за рахунок збільшення їх кількості в обігу.

Метод внутрішніх джерел поповнення капіталу має переваги і недоліки.

До переваг відносять: незалежність від ринкових умов; відсутні витрати на залучення капіталу ззовні; зручність використання, оскільки кошти просто переводяться з одного бухгалтерського рахунку на інший; немає загрози втрати акціонерами контролю над банком.

Недоліками методу внутрішніх джерел поповнення капіталу є: повне оподаткування, оскільки чистий прибуток після сплати всіх податків спрямовується на поповнення капіталу; виникнення проблеми зменшення дивідендів; повільне накопичення капіталу.

Відносно методу зовнішніх джерел поповнення капіталу то керівництво банку вдається коли необхідно забезпечити швидке надходження великих сум коштів. Наприклад, в умовах гіперінфляції капітал банків швидко знецінюється і прибутку може не вистачити навіть на компенсацію збитків.

Емісія акцій для банків фактично єдине зовнішнє джерело збільшення капіталу. Перевагою цього способу є можливість швидкого отримання значних грошових сум, а також покращення позицій банку щодо залучення коштів у майбутньому. Але такий підхід має ряд істотних недоліків, які слід враховувати: висока вартість, труднощі розміщення акцій на ринку, значне збільшення ризику зниження прибутку на акцію, послаблення контролю над банком з боку акціонерів, якщо вони не зможуть викупити акції нової емісії.

Тому вибір методу залучення капіталу із зовнішніх джерел має ґрунтуватися на результатах глибокого фінансового аналізу та його можливого впливу на величину прибутку на акцію. Керівництву банку необхідно враховувати відносну вартість і ризик, пов’язаний з кожним джерелом, підходи державного регулювання та доступність, а також оцінювати довгострокові перспективи та наслідки.

Банки України повинні планувати свою діяльність з точки зору поповнення капіталу:

- розроблення загального фінансового плану діяльності банку;
- визначення розміру капіталу, необхідного для розширення активних операцій, та зниження ризику в реальному часі.
- розробку прогнозів банку щодо майбутньої прибутковості.

- розвиток інвестиційного сектору функціонування, що забезпечить підвищення рівня прибутковості.

Таким чином, процес управління власними ресурсами банків має здійснюватися на обґрунтованих методах, відповідних інструментах та врахуванням чинників які можуть негативно впливати на процес управління власним капіталом.

Список літератури

1. Методи управління капіталом банку. Фінансовий менеджмент у банку веб-сайт. URL:https://buklib.net/books/31032/(дата звернення: 13.05.2024).
2. Коваль О. А. (2020) УПРАВЛІННЯ ВЛАСНИМ КАПІТАЛОМ БАНКУ Електронний журнал «Ефективна економіка», 11. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/11_2020/91.pdf
3. Савлук М. І. Банківські операції : підручник, перероб. і доп. К. КНЕУ, 2018. 608 с.

УДК 338.2

ІННОВАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ У СУЧАСНОМУ СВІТІ

Р. Лісовський, група МЕ-20
О. Кіріченко, канд. екон. наук, доцент
Центральноукраїнський національний технічний університет

Глобалізація та зростання конкуренції у сучасному світі створюють серйозні виклики для підприємств у різних галузях економіки. Щоб зберегти конкурентоспроможність в таких умовах, необхідно знаходити нові управлінські підходи, серед яких інноваційний менеджмент є одним із найефективніших. Оскільки інновації все глибше проникають у всі аспекти діяльності підприємств, правильний підхід до їх управління не лише оптимізує роботу, але й стає ключовою умовою підтримки конкурентоспроможності та часто є критично важливим для подальшого існування підприємств.

На сучасному етапі розвитку економічної науки існують різноманітні підходи до розуміння та визначення сутності інноваційного менеджменту. Петро Микитюк зауважив, що різні дослідники розглядають інноваційний менеджмент як:

- окрему галузь управлінської науки;
- комплекс принципів, методів і форм управління;
- стратегічний напрямок управління;
- систему керування економічним розвитком;
- функціональну систему управління;
- у трьох аспектах: як науку та мистецтво керування, вид діяльності та суб'єкт управління [1].

У даному дослідженні акцентується увага на розумінні інноваційного менеджменту як системи управління, що має значний вплив на підприємницьку діяльність, а також на розвиток як окремого підприємства, так і економіки в цілому, у контексті інновацій, інвестицій, соціально-економічних та політичних сфер. Такий підхід дозволяє вийти за рамки більш вузького розуміння інноваційного менеджменту як лише напряму управління інноваційною діяльністю, розкриваючи його ключову роль у розвитку та інтеграції усіх сфер діяльності на мікро- та макрорівнях.

Інноваційний менеджмент є ключовим чинником у підвищенні конкурентоспроможності підприємств. Важливо розуміти, що конкурентоспроможність – це не лише сукупність характеристик товарів та послуг, але і результат взаємодії з економічним, політичним,